

Arrest

nr. 72 626 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent geboren op 12 augustus 1991 in het dorp Mitkin in de provincie Volgograd.

Uw vader was tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog commandant bij de Tsjetsjeense rebellen. Hij doorzocht in augustus 1996 met andere rebellen de straten van Grozny. Hij werd daarbij dodelijk geraakt.

U woonde zelf quasi nooit in Tsjetsjenië (Russische Federatie). U verliet Tsjetsjenië (Russische Federatie) namelijk toen u ongeveer 7 jaar oud was (ca. 1998), en keerde pas terug naar Tsjetsjenië enkele dagen voor het jaar 2009 begon. Voordien verbleef u nog in Turkije, Dubai, Egypte en Oekraïne.

U kende na uw terugkeer in Tsjetsjenië problemen omwille van uw oom M. S. (...) die de rebellen steunde. U werd direct na uw terugkeer samen met een vriend in diens appartement in Grozny aangehouden door de spetsnaz (speciale eenheid) van Kadyrov. U werd in een auto gezet, en uw vriend werd in een andere auto geplaatst. U werd twee weken vastgehouden in Gudermes (Russische Federatie). U werd geslagen. Er werd een leiding aan uw vingers vastgemaakt, en zo kreeg u een elektrische lading. Er werd losgeld betaald voor u, en u werd midden januari 2009 vrijgelaten. U beloofde met deze mensen samen te werken en hen informatie te geven over uw oom. U tekende een document in verband met misdrijven die u zou gepleegd hebben. Voor uw vriend werd geen losgeld betaald. Hij werd vermoord. U moest zich elke week bij de politie melden. U verbleef ondertussen bij familie. U hebt zich op die manier driemaal gemeld bij de politie, en dan bent u vertrokken.

U verliet Grozny (Tsjetsjenië – Russische Federatie) op 12 maart 2009 met een bus. U reisde via Volgograd (Russische Federatie) naar Oekraïne met een bus. Vanuit Oekraïne reisde u met een auto via u onbekende landen richting België.

U kwam België binnen op 19 maart 2009 en diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 19 maart 2009.

Uw broer kent omwille van u problemen in Tsjetsjenië. Hij werd éénmaal meegenomen en 1 à 2 weken vastgehouden. Uw familie betaalde losgeld, en hij werd vrijgelaten. Uw broer werd een tweede maal meegenomen en anderhalve maand à twee maanden vastgehouden. Uw familie betaalde opnieuw losgeld, en uw broer werd vrijgelaten.

In België werd u in januari 2010 met uw auto tegengehouden omdat u met valse nummerplaten en zonder verzekering rondreed. De auto werd in beslag genomen, en naar een depannagebedrijf gevoerd. Al uw documenten zaten in die wagen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit een vergelijking van uw verklaringen tijdens uw respectieve interviews voor het Commissariaat-generaal (CGVS) blijken namelijk enkele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Zo stelt u ten eerste tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal op 9 augustus 2011 (net zoals u dit eerder aangaf tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, vragenlijst, 3.1)), dat u een eerste maal gearresteerd bent geweest in Tsjetsjenië in 2006 (CGVS, 9/8/2011, p. 14). Even later tijdens datzelfde interview voor het Commissariaat-generaal, gaf u aan dat u over de arrestatie in 2006 gelogen hebt omdat u zich dan helemaal niet in Tsjetsjenië bevond (CGVS, 9/8/2011, p. 15). Toen u met deze contradictie werd geconfronteerd, gaf u aan dat u dat moest vertellen om papieren te verkrijgen, hetgeen onvoldoende is om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Bovendien biedt deze uitleg geen verklaring waarom u tijdens uw gehoor op het CGVS niet van meet af aan de waarheid sprak.

Ten tweede geeft u aan dat uw intern Russisch paspoort werd afgenomen door de Tsjetsjeense en Russische overheidsdiensten op 10 februari 2009 (CGVS, 08/10/2009, p. 3 en CGVS, 9/8/2011, p. 4 en 5). Even later tijdens datzelfde interview voor het Commissariaat-generaal, gaf u aan dat het helemaal niet klopt dat uw paspoort werd afgenomen op 10 februari 2009, en stelt u dat u dat paspoort zelfs bij zich heeft in België (CGVS, 9/8/2011, p. 15). Toen u met deze contradictie werd geconfronteerd, gaf u wederom aan dat u dat moest vertellen om papieren te verkrijgen, wat als uitleg niet opgaat. Hieruit blijkt dat u het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort moedwillig heeft trachten te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties om zo informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische

Federatie (u woonde immers zo goed als uw hele leven buiten Tsjetsjenië) of de eventuele uitreiking van uw internationaal paspoort (u verklaarde immers naar Turkije, Dubai, Egypte en Oekraïne te hebben gereisd - CGVS, p. 14) achter te houden.

Ten derde verklaart u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal op 8 oktober 2009 dat één van de 2 vrouwen van uw oom M. S. (...), de oom door wie u problemen kreeg, samen met hun 2 kinderen in België was aangekomen (CGVS, 8/10/2009, p. 3). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal op 9 augustus 2011 stelt u daarentegen dat geen enkele van de vrouwen van uw oom M. S. (...) ooit in België is geweest (CGVS, 9/8/2011, p. 4). Toen u met deze contradictie werd geconfronteerd, gaf u aan dat u dat niet gezegd hebt en u België niet vernoemd hebt, hetgeen als verklaring evenmin afdoende is om ook deze tegenstrijdigheid op te heffen (CGVS, 9/8/2011, p. 4).

Uit een diepgaand onderzoek van enkele van de door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten blijken verder enkele ongerijmdheden die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag bijkomend ondermijnen.

Zo legt u een brief van voormalig president van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië Sadulaev voor waarin wordt aangegeven dat volgens besluit nummer 97 van 25 mei 2006, H. U. (...) (met de naam van uw oom M. S. (...) tussen haakjes) wordt benoemd tot de gevolmachtigde vertegenwoordiger van de president van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië in de landen van de regio Oost-Azië. Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat volgens de gearchiveerde versie van besluit nummer 97 van 25 mei 2006, H. U.(...) werd benoemd tot vertegenwoordiger in het Nabije Oosten (en dus niet Oost-Azië), en blijkt dat in het gearchiveerde document geen melding wordt gemaakt van uw oom M. S.(...). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u – hoewel u duidelijk had aangegeven te zullen proberen dit document aan het CGVS te bezorgen (CGVS, 9/8/2011, p. 9 en 10) – geen origineel hebt voorgelegd, hetgeen het authentieke karakter van dit document ernstig in vraag stelt.

U legt verder een brief van Achmed Zakaev voor, waarin door Zakaev wordt aangegeven dat u zeker tot het einde van de Russisch-Tsjetsjeense oorlog niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omwille van dodelijk gevaar voor uw leven. U verklaart dat Zakaev u niet persoonlijk kent, en u stelt dat uw oom misschien die informatie had gegeven aan Zakaev hoewel u denkt dat uw oom geen officiële vertegenwoordiger is van Zakaev (CGVS, 9/8/2011, p. 10). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat dergelijke attesten enkel worden opgesteld voor personen die Zakaev persoonlijk kent, ofwel voor personen die worden aanbevolen door vertegenwoordigers van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië. Gezien u zelf aangeeft dat Zakaev u niet persoonlijk kent, en gezien het feit dat u denkt dat uw oom geen officiële vertegenwoordiger is van de Tsjetsjeense republiek Itsjkerië, valt u niet onder de criteria om dergelijk document te kunnen ontvangen, wat vragen doet rijzen in verband met de authenticiteit ervan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u – hoewel u duidelijk had aangegeven te zullen proberen dit document aan het CGVS te bezorgen (CGVS, 9/8/2011, p. 10) – geen origineel hebt voorgelegd, hetgeen het authentieke karakter van dit document verder in vraag stelt.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attesten bevatten de informatie dat u in juli 2008 zou zijn opgenomen in ziekenhuis nummer 7 in Grozny (Tsjetsjenië). Aangezien uit uw verklaringen tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uit Tsjetsjenië vertrokken bent toen u 7 jaar oud was (ca. 1998), en dat u pas voor het eerst naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd twee of drie dagen voor Nieuwjaar 2009, (CGVS, 9/8/2011, p. 14 en 15), moet worden opgemerkt dat het praktisch onmogelijk is dat u in juli 2008 in Tsjetsjenië in het ziekenhuis zou gelegen hebben aangezien u zich volgens uw eigen verklaringen op dat moment niet in Tsjetsjenië bevond. Derhalve kan geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van deze documenten.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een kopie van vier pagina's uit uw Russisch binnenlands paspoort, een duplicaat van uw geboorteakte, een medische verzekeringskaart, een andere medische verzekeringskaart, een kopie van twee pagina's uit het Russisch binnenlands paspoort van uw moeder, een kopie van twee pagina's uit het Russisch binnenlands paspoort van uw broer, een overlijdensakte van uw vader, een geboorteakte van uw broer, een geboorteakte van uzelf, en een huwelijksakte van uw ouders) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw familieleden, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde foto en DVD, bevatten volgens uw verklaringen foto's en een video-opname die aantonen dat u ooit in Tsjetsjenië bent geweest, doch bevatten volgens uw verklaringen verder geen informatie in verband met uw problemen (CGVS, 9/8/2011, p. 11). Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Aangaande de door u aangehaalde geheugenproblemen (CGVS, 9/8/2011, p. 12), moet worden opgemerkt dat u geen enkel geloofwaardig bewijs of medisch attest (zie supra) kon voorleggen waaruit

zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen (CGVS, 9/8/2011, p. 12), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het principe van de zorgvuldigheid.

2.2.1 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij insinueert dat verwerende partij onlogisch redeneert, nu zij enerzijds beklemtoint dat de huidige situatie in Tsjetsjenië complex blijkt en zij anderzijds oordeelt dat een individuele beoordeling van de vrees voor vervolging noodzakelijk is, terwijl een asielaanvraag per definitie steeds individueel dient te worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat verwerende partij in zijn motivering betreffende de noodzaak tot een individuele beoordeling van de vraag tot bescherming duidelijk wijst op de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië waarvoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen zelf verantwoordelijk zijn. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat het loutere feit te behoren tot de Tsjetsjeense etnie niet volstaat om de status van vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat een individueel onderzoek zich opdringt waarbij de voorgehouden vrees *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat alle Tsjetsjenen louter omwille van hun Tsjetsjeense origine worden vervolgd waardoor enkel het gegeven te behoren tot deze etnie zou volstaan tot het bekomen van één van voormelde statussen.

2.2.4.1. Verzoekende partij erkent dat hij gelogen heeft over zijn asielrelaas maar duidt op het feit dat rekening dient gehouden te worden met zijn minderjarigheid op het moment van zijn asielaanvraag en dat de leugens het gevolg zijn van de richtlijnen en adviezen van ouderen die hij gevolgd heeft. De verzoekende partij stelt dat *“kinderen omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid, moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen”*. Verder stelt verzoekende partij het volgende: *“als het gaat over zaken waarvan de verzoeker zelf aangaf dat hij erover gelogen heeft, kan men moeilijk achteraf beslissen dat deze zaken tegenstrijdigheden bevatten”*.

Betreffende de door haar bijgebrachte documenten wijst verzoekende partij elke verantwoordelijkheid af stellende dat het haar familie was die haar deze documenten bezorgde, bovendien zou het gezien haar jeugdige leeftijd niet logisch zijn dat zij persoonlijk de heer Achmad Zakaev kent en precies zou weten hoe H. U. benoemd werd door de voormalige president Sadulaev.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, geboren op 12 augustus 1991, op het ogenblik van het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (16 april 2009) zeventien jaar en acht maanden was. Bij het invullen van deze vragenlijst werd haar duidelijk medegedeeld dat zij steeds de waarheid moet vertellen, dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar asielaanvraag wordt verworpen en dat zij geen geloof moet stellen in diegenen die haar aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, stuk 30, p. 1). Van een persoon die net geen achttien is op het ogenblik van het invullen van voormelde vragenlijst en derhalve minstens tot de jaren des onderscheids is gekomen, mag in redelijkheid worden verwacht dat, wanneer de asielinstanties tot dewelke men zich richt om zijn leven in bescherming te nemen in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk maken dat leugenachtige verklaringen kunnen leiden tot de verwerping van de asielaanvraag, deze zich ten volle bewust is van de noodzaak een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Daarenboven was verzoekende partij op het ogenblik van het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal, meer in het bijzonder op 9 augustus 2011, wel ruim meerderjarig waardoor van haar mag worden verwacht dat zij bij het afleggen van flagrant leugenachtige verklaringen bij het invullen van de vragenlijst deze spontaan aan de interviewer op het Commissariaat-generaal zou mededelen, wat verzoekende partij evenwel heeft nagelaten te doen. Het is pas na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheid, met name het voorhouden van een eerste arrestatie in Tsjetsjenië in 2006 en de mededeling pas eind 2008 voor het eerst sinds zijn zevende levensjaar naar Tsjetsjenië te zijn teruggekeerd dat verzoekende partij deze leugenachtige verklaring toegeeft (administratief dossier, stuk 3, p. 14-15). Bovendien geeft verzoekende partij als verschoningsgrond bij het verhoor in augustus 2011 – zij is op dat ogenblik twintig jaar, reeds gekomen tot de jaren des verstands, en geacht zich bewust te zijn dat niet correcte verklaringen nefast zijn voor

de beoordeling van haar asielaanvraag – dit te hebben verteld om papieren te kunnen verkrijgen, doch maakt geen gewag van haar minderjarigheid waardoor zij een haar aangeraden asielrelaas zou hebben naar voor gebracht. De *post factum* verklaring van haar minderjarigheid is derhalve flagrant strijdig aan de bij het verhoor van 9 augustus 2011 aangehaalde verschoningsgrond en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

De overige door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de door verzoekende partij voorgehouden feitelijkeheden kunnen door het argument van de minderjarigheid niet worden weerlegd daar alle desbetreffende strijdige verklaringen werden afgelegd tijdens verhoren op een ogenblik dat verzoekende partij reeds meerderjarig was. Ook deze tegenstrijdigheden, meer in het bijzonder de voorheen anders aangegeven verklaringen, worden door verzoekende partij niet spontaan aangewezen, doch worden slechts besproken na confrontatie door de interviewer (administratief dossier, stuk 3, p. 4 en 15).

De door verzoekende partij voorgehouden verschoningsgrond, met name haar minderjarigheid op het ogenblik van indienen van haar asielaanvraag, kan derhalve door de Raad niet worden aanvaard.

Waar verzoekende partij met betrekking tot het door haar bijgebrachte document opgesteld door Achmad Zakaev stelt dat zij deze persoon niet persoonlijk kent, oordeelt de Raad dat dit geen weerlegging inhoudt van de desbetreffende informatie waarnaar verwerende partij verwijst, meer in het bijzonder de voorwaarden waaraan dient te worden voldaan teneinde een dergelijk attest te kunnen verkrijgen, doch verzoekende partij met haar betoog enkel bevestigt dat het onmogelijk is dat een dergelijk document op haar naam werd afgeleverd.

Betreffende de opwerping van verzoekende partij dat het evenmin logisch is dat zij zou weet hebben hoe H. U. door de voormalige president werd benoemd, wijst de Raad erop dat dit argument feitelijke grondslag mist daar deze informatie door verwerende partij niet van verzoekende partij wordt verwacht. Immers stelt verwerende partij enkel vast dat op het door verzoekende partij bijgebrachte besluit van president Sadulaev de naam H. U. wordt verduidelijkt met de naam van de oom van verzoekende partij en dit onder aanduiding van een specifieke functie wat flagrant strijdig is aan de officieel gearchiveerde versie van dit besluit.

Waar verzoekende partij de verantwoordelijkheid voor de door haar bijgebrachte stukken poogt af te schuiven op haar familie wijst de Raad erop dat de misleiding, die de voorlegging van duidelijk niet correcte stukken beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd.

2.2.5. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en het niet in overeenstemming zijn van de inhoud van de bijgebrachte documenten met hetzij algemeen gekende gegevens, hetzij met de inhoud van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen. De opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing louter beperkt tot een reeks veronderstellingen kan door de Raad om voormelde redenen dan ook totaal niet worden gevolgd.

2.2.6. Waar verzoekende partij daarnaast onder verwijzing naar arrest 19 307 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2008 opwerpt dat twijfel verwerende partij niet mag verhinderen de vervolgingsproblematiek ten gronde te onderzoeken en een theoretische uiteenzetting biedt van het begrip vluchteling, dient te worden aangestipt dat voormeld verweer elke feitelijke grondslag mist. Immers, in de bestreden beslissing wordt op extensieve wijze uiteengezet waarom aan het relaas van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht, zodat zij niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling. Evenmin kan zij nog langer steunen op de elementen aan de basis van het ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich, steunend op enkele internationale rapporten, te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de Russische Federatie en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië en naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig*

worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 36, deel 2) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 35 en 36) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 8 oktober 2009 en 9 augustus 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT